

Communicatiemiddel of computer?

In de loonbelastingwetgeving wordt al lange tijd onderscheid gemaakt tussen communicatiemiddelen en computerapparatuur. Met de technologische ontwikkelingen op dit gebied bestaat er vanuit de praktijk behoefte aan een duidelijke afbakening. In het besluit van 5 juli 2011 geeft Financiën die duidelijkheid.

Wettelijk kader

Sinds de invoering van de werkkostenregeling in 2011 maakt men onderscheid gemaakt tussen 'computers en dergelijke apparatuur' en 'mobiele communicatiemiddelen'. Het begrip mobiele communicatiemiddelen is in de plaats gekomen van 'telefoon, internet en dergelijke communicatiemiddelen', zoals dat voor 2011 in de loonbelastingwetgeving als vrije vergoedingsmogelijkheid was opgenomen, maar feitelijk wordt hiermee hetzelfde bedoeld. Onder de werkkostenregeling is de terbeschikkingstelling van mobiele communicatiemiddelen – niet zijnde computers en dergelijke apparatuur – die geheel of gedeeltelijk op de werkplek worden gebruikt, onbelast. Of beter gezegd, de waarde daarvan wordt op nihil gesteld (nihilwaardering). Voorwaarde is dat het zakelijke gebruik van meer dan bijkomstig belang is, dat wil zeggen groter is dan 10%. Onder de oude wetgeving, waarvan men tot en met 2013 nog gebruik kan maken, waren communicatiemiddelen eveneens onbelast als het zakelijk gebruik van meer dan bijkomstig belang is. Toen maakte men geen onderscheid tussen ter beschikking stellen, vergoeden of verstreken. Voor computers op de werkplek geldt ook een nihilwaardering als deze voor 90% of meer zakelijk worden gebruikt. Voor invoering van de werkkostenregeling gold eveneens het criterium van 90%.

Beoordeling

Voor de vraag of een smartphone, tablet, notebook enzovoort onbelast is, moet eerst worden vastgesteld of het apparaat als communicatiemiddel of computer moet worden aangemerkt. Daarna bekijkt men of het apparaat voldoende zakelijk wordt gebruikt. Met de verdergaande ontwikkeling van mobiele telefoons, smartphones, tablets

enzovoort wordt het steeds lastiger om onderscheid te maken tussen een communicatiemiddel en een computer. Apparaten met de uiterlijke kenmerken van een mobiele telefoon krijgen steeds meer functies die tevens bruikbaar zijn voor andere functies dan mondelinge communicatie, zoals Financiën dat noemt.

Onder het begrip communicatiemiddelen vallen ook bepaalde toestellen waarbij de communicatie (zoals telefonie, sms, en e-mail) een centrale rol speelt. Voorbeelden daarvan zijn de smartphones zoals een BlackBerry of een iPhone, waarvan al langer bekend was dat deze als een telefoon werden aangemerkt. De Belastingdienst gaat er bij dit soort apparaten voortaan vanuit dat sprake is van een communicatiemiddel als het beeldscherm een diagonaal heeft van niet meer dan 7 inch (17,78 cm). Het beeldscherm en de invoermogelijkheden zijn bij deze apparaten te beperkt voor langdurig gebruik als computer, aldus Financiën. Pocket-PC's, mininotebooks, netbooks, e-readers en navigatieapparatuur vallen niet onder het begrip communicatiemiddelen. Volgens Financiën is deze apparatuur hetzij geschikt voor algemeen gebruik, hetzij voor een specifiek ander gebruik dan als communicatiemiddel. Deze apparatuur valt daarom onder de regeling voor computers en dergelijke. Financiën verwacht dat het onderscheid tussen computers en communicatiemiddelen (verder) zal vervagen door de technische ontwikkelingen. Afhankelijk van deze ontwikkelingen zal nader worden bezien in hoeverre de fiscale regelgeving moet worden aangepast.

Voorlopig moeten we het dus doen met de grootte van het beeldscherm. Op zich een objectief criterium, waar de praktijk wel mee uit de voeten kan. Er zijn op de markt voldoende tablets beschikbaar met een beeldscherm tot 7 inch. Een iPad, met een

beeldscherm van 9,7 inch, wordt als een computer aangemerkt. Een werkgever kan aannemelijk maken dat een specifiek apparaat met een groter scherm, zoals de iPad, toch een communicatiemiddel is. Maar dat zal een lastige weg zijn.

Zakelijk gebruik

Is eenmaal vastgesteld dat een bepaald apparaat als communicatiemiddel moet worden aangemerkt, dan moet men vervolgens beoordelen of het voldoende zakelijk – dat wil zeggen meer dan 10% – wordt gebruikt. Helaas geeft Financiën niet duidelijk aan wanneer daar sprake van is. De meeste mobiele telefoons of smartphones hebben tegenwoordig extra functies, zoals een foto- of videocamera, muziek of GPS. Hierdoor kan volgens Financiën eerder sprake zijn van ander dan zakelijk gebruik. Men moet zelf beoordelen wanneer dat het geval is. De Belastingdienst kan in concrete gevallen vragen het zakelijke gebruik aannemelijk te maken, bijvoorbeeld wanneer de werkgever het apparaat aanbiedt via een zogenoemde cafetariaregeling. Computers – waaronder dus de iPad – moeten 90% of meer zakelijk worden gebruikt. Het zelf downloaden van apps op de iPad kan er toe leiden dat het apparaat teveel privé wordt gebruikt, waardoor men niet meer aan het 90%-criterium voldoet. Denk bijvoorbeeld aan de werknemer die 's ochtends in de trein de krant op zijn iPad leest. Bij onvoldoende zakelijk gebruik is het communicatiemiddel of de computer belast. Men heeft dan natuurlijk nog de mogelijkheid om het apparaat in de vrije ruimte van de werkkostenregeling onder te brengen. ■

Bron: MvF 5-07-2011, nr. BLKB2011/618M (Stcrt. 2011, 12463)
Wet: art. 3.7 Uitvoeringsregeling LB 2011; art. 15b Wet LB 1964 (tekst 2010)